

DORST

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, bij vernieuwing wil ik met u een blik werpen op de gebeurtenis in het Evangelie van Johannes, hoofdstuk 4, waar Jezus bij de zogenaamde put van Jakob in gesprek raakte met een Samaritaanse vrouw. In het bekende lied "*Er is een Rivier*" wordt zij aangeduid als *'de vrouw die dorstte'*.

Voor een helder begrip van deze gebeurtenis is het goed om Gods grote verlangen vanaf de schepping van de mens in ogenschouw te nemen en er over te mediteren. God verlangt zó zeer naar een Geliefde, een maatje, dat God zei: "*Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld en naar Onze gelijkenis;*" (Gen. 1:26). En het is belangrijk dat wij beseffen, dat God dit zei in de volkomen wetenschap, dat eens op een dag Zijn Zoon Jezus voor Zijn Geliefde aan het kruis zou worden geslacht (Openb. 13:8). Hij gaf Zichzelf om Zijn Geliefde te verlossen, opdat Hij haar voor Zichzelf heerlijk zou voorstellen (Efez. 5:25-27). Jezus zoekt gezelschap, een liefhebbende Bruid. Onze hemelse Vader verlangt naar gemeenschap met Zijn kinderen, die Hem van harte liefhebben. Hij verlangt zo naar volkomen eenheid met de mens (Joh. 17:21-23). Hij verlangt om samen te zijn met de mens en met hen te wandelen (Gen. 3:8-9). Dit is Gods droom! Omdat Hij Liefde is en Zijn Liefde wil uiten en wil tonen aan het voorwerp van Zijn Liefde, namelijk Zijn Bruid. Deze Liefde is zó groot, dat apostel Paulus kon uiten: "*Wie zal ons scheiden van de Liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard?*" (Rom. 8:37). En omdat Gods Liefde zó groot is, is ook Zijn dorst naar onze liefde groot.

De achtergrond van de gebeurtenis in Joh. 4 is het doel waartoe God ons schiep, namelijk om met Hem in gemeenschap te leven, Hem lief te hebben en Hem te aanbidden.

Helaas gooiden de zonden van Adam en Eva roet in het eten. Door hun zonden ontdekten zij hun naaktheid, stierven zij onmiddellijk een geestelijke dood, en werden zij uit de nabijheid van God uit het paradijs verbannen (Gen. 3:23-24).

Broeders en zusters, zij werden op grond van hun rebellie uit Gods omgeving verbannen en waren niet meer tot gemeenschap met God de Vader in staat. Maar zij waren in principe nog steeds mensen geschapen om met God gemeenschap te hebben. Enerzijds waren zij de zonde nagevolgd, maar anderzijds was er diep in hun ziel een verlangen naar God. Dit verlangen is diep in de ziel van ieder mens geplaatst en is als een intens geestelijke dorst, zij het dat velen dat verlangen als het ware met een brandijzer hebben weggeschroeid.

Toen de gemeenschap met God was verbroken, was de geestelijke ravage compleet: de mens met innerlijke dorst weggezonden en God met innerlijke dorst achtergelaten. Maar prijst onze wondervolle, liefhebbende God. Onmiddellijk had Hij een plan gereed tot redding van de mens en tot herstel van de verbroken gemeenschap. Op een dag zou Hij Zijn eniggeboren Zoon Jezus als een Lam ter slachting opofferen (Gen. 3:15,21).

Wat we nu zien in deze gebeurtenis is alleréérst de dorst van Jezus. Geen dorst om als Mens fris en koel, normaal water te drinken, maar de dorst van Jezus als God (Hij is ook God!) naar zielen, die Hem willen aannemen en hun zonden belijden en nalaten, zielen die zich aan Hem willen overgeven, Hem willen liefhebben en aanbidden. Naar hen zoekt Hij! Dáárom ook slaakte Hij hangende aan het kruis de kreet: "*Mij dorst!*" (Joh. 19:28) en niet zozeer om Zijn lichamelijke dorst! Jezus dorst naar zielen!

Vervolgens zien we in het verhaal een vrouw die dorstte naar liefde. De diepe oorsprong van die dorst was echter de verbroken gemeenschap met God. Jezus ontmoette haar en wees haar de weg om die folterende dorst te lessen, namelijk belijdenis van zonden, bekering en het aannemen van Hem als de Messias. Zodra dit plaats zou vinden, zou Jezus de Heilige Geest zenden om haar dorst met Levend Water te lessen, waarna zij God zou kunnen aanbidden in Geest en in Waarheid, en waardoor óók Gods eigen dorst naar liefde en

aanbidding zou worden geleest. Hier zien we een grote, wonderbare wisselwerking! Jezus wil onze innerlijke dorst met Levend Water van de Heilige Geest lessen. Met als gevolg dat wij met dát Levende Water Hem kunnen aanbidden en Zijn dorst lessen. Het verhaal:

Joh. 4:1-30 – *“1 Als dan de Heere verstond, dat de Farizeën gehoord hadden, dat Jezus meer discipelen maakte en doopte dan Johannes; 2 (Hoewel Jezus zelf niet doopte, maar Zijn discipelen), 3 Zo verliet Hij Judea, en ging wederom heen naar Galilea. 4 En Hij moest door Samaria gaan. 5 Hij kwam dan in een stad van Samaria, genaamd Sichar, nabij het stuk land, hetwelk Jakob zijn zoon Jozef gaf. 6 En aldaar was de fontein Jakobs. Jezus dan, vermoeid zijnde van de reize, zat also neder nevens de fontein. Het was omtrent de zesde ure. 7 Er kwam een vrouw uit Samaria om water te putten. Jezus zeide tot haar: Geef Mij te drinken. 8 (Want Zijn discipelen waren heengegaan in de stad, opdat zij zouden spijszaken kopen.) 9 Zo zeide dan de Samaritaanse vrouw tot Hem: Hoe begeert Gij, Die een Jood zijt, van mij te drinken, die een Samaritaanse vrouw ben? Want de Joden houden geen gemeenschap met de Samaritanen. 10 Jezus antwoordde en zeide tot haar: Indien gij de gave Gods kent, en Wie Hij is, Die tot u zegt: Geef Mij te drinken, zo zoudt gij van Hem hebben begehert, en Hij zoude u levend water gegeven hebben. 11 De vrouw zeide tot Hem: Heere! Gij hebt niet om mede te putten, en de put is diep; van waar hebt Gij dan het levend water? 12 Zijt Gij meerder dan onze vader Jakob, die ons den put gegeven heeft, en hijzelf heeft daaruit gedronken, en zijn kinderen en zijn vee? 13 Jezus antwoordde, en zeide tot haar: Een ieder, die van dit water drinkt, zal wederom dorsten; 14 Maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven. 15 De vrouw zeide tot Hem: Heere, geef mij dat water, opdat mij niet dorste, en ik hier niet moet komen, om te putten. 16 Jezus zeide tot haar: Ga heen, roep uw man, en kom hier. 17 De vrouw antwoordde en zeide: Ik heb geen man. Jezus zeide tot haar: Gij hebt wel gezegd: Ik heb geen man. 18 Want gij hebt vijf mannen gehad, en dien gij nu hebt, is uw man niet; dat hebt gij met waarheid gezegd. 19 De vrouw zeide tot Hem: Heere, ik zie, dat Gij een profeet zijt. 20 Onze vaders hebben op dezen berg aangebeden; en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is, waar men moet aanbidden. 21 Jezus zeide tot haar: Vrouw, geloof Mij, de ure komt, wanneer gijlieden, noch op dezen berg, noch te Jeruzalem, den Vader zult aanbidden. 22 Gijlieden aanbidt, wat gij niet weet; wij aanbidden, wat wij weten; want de zaligheid is uit de Joden. 23 Maar de ure komt, en is nu, wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem alzo aanbidden. 24 God is een Geest, en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid. 25 De vrouw zeide tot Hem: Ik weet, dat de Messias komt (Die genaamd wordt Christus); wanneer Die zal gekomen zijn, zo zal Hij ons alle dingen verkondigen. 26 Jezus zeide tot haar: Ik ben het, Die met u spreek. 27 En daarop kwamen Zijn discipelen en verwonderden zich, dat Hij met een vrouw sprak. Nochtans zeide niemand: Wat vraagt Gij, of: Wat spreekt Gij met haar? 28 Zo verliet de vrouw dan haar watervat, en ging heen in de stad en zeide tot de lieden: 29 Komt, ziet een Mens, Die mij gezegd heeft alles, wat ik gedaan heb; is Deze niet de Christus? 30 Zij dan gingen uit de stad, en kwamen tot Hem.”*

We lezen hoe twee dorstige personen elkaar ontmoeten. Aan de ene kant Jezus, Die dorst naar liefhebbende zielen en als Bruidegom verlangt naar de liefde van Zijn Bruid, de Gemeente. Aan de andere kant zie wij de vrouw. Ook zij dorstte naar liefde. Centraal zien we Jezus' oplossing (Joh. 4:15-18): repareer en herstel je ontuchtige leven! Dus bekering!

De dorst van Jezus naar liefhebbende zielen wordt in dit verhaal treffend uitgebeeld. Joh. 4:3-4 zegt, dat Hij vanuit Judea opnieuw naar Galilea op weg ging. En zó staat het geschreven: *“Hij moést door Samaria gaan”*. U denkt wellicht, dat dit toch logisch is! Wie vanuit Judea naar Galilea wil gaan, moet toch door Samaria trekken? Maar in die tijd trokken Joden nooit door Samaria heen vanuit Judea naar Galilea en vice versa. Zij trokken altijd met een grote boog om Samaria heen, want de Joden verachtten de Samaritanen. Maar Jezus niet! Jezus *moést* door Samaria gaan, omdat Hij op zoek en op weg was naar de dorstende

vrouw, zoals Hij vandaag wellicht ook op zoek is naar u! Jezus was op weg naar het stadje Sichar en aangekomen zijnde bij de waterfontein (de put) van Jakob ging Hij daar zitten rusten en wachten op de vrouw die zou komen. En wat waren Zijn eerste woorden toen zij arriveerde (Joh. 4:7b)? Hij zei: *“Geef Mij te drinken!”* Hij toonde aan haar Zijn dorst. Ja, broeders en zusters, Jezus verlangt naar ons. De betekenis van water is in dit verhaal dan ook cruciaal en wordt duidelijk uitgebeeld:

1. Sichar betekent *“dronken”*. Zo verlangt God, dat wij geestelijk dronken zullen worden van het Levende Water van de Heilige Geest. Efez. 5:18 – *“En wordt niet dronken in wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met den Geest;”* Ja, ook Jezus verlangt om Zelf samen met ons, Zijn Gemeente, Zijn Bruid, dronken te worden. Geestelijk dronken van blijdschap en van liefde. Hoogl. 5:1 – *“Ik ben in Mijn hof gekomen, o Mijn zuster, o bruid! Ik heb Mijn mirre geplukt met Mijn specerij; Ik heb Mijn honigraten met Mijn honig gegeten; Ik heb Mijn wijn, mitsgaders Mijn melk gedronken. Eet, vrienden! drinkt, en wordt dronken, o liefsten!”*
2. Vervolgens zien we Jezus, Die dorstte naar water, maar Zelf de Waarachtige Bron van Levend Water is. Joh. 7:37-39 – *“En op den laatsten dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien. (En dit zeide Hij van den Geest, Denwelken ontvangen zouden, die in Hem geloven; want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was.)”*
3. En tenslotte! Waar zien we Jezus zitten? Hij zat naast de put van Jakob, waarvan het water slechts de lichamelijke dorst kon lessen, maar nooit en te nimmer de diepe, innerlijke dorst van de ziel. Telkens en telkens zou men naar de put van Jakob terug moeten keren om te drinken. Joh. 4:15 – *“De vrouw zeide tot Hem: Heere, geef mij dat water, opdat mij niet dorste, en ik hier niet moet komen, om te putten.”*

De Samaritaanse vrouw putte uit de verkeerde bron. Zij kwam bij de put van Jakob om haar lichamelijke dorst te lessen, maar de innerlijke dorst van haar ziel werd nimmer geleest. Maar voor het lessen van juist dié dorst was Jezus speciaal gekomen. Prijst de Naam van Jezus! Hallelujah! Jezus wist dat zij dorstig was! Jezus wéét dat wij dorstig zijn! Jezus kent de namen van de weinigen, die het diepe, innerlijke verlangen van hun zielen niet tot zwijgen hebben gebracht! Wij realiseren het ons meestal niet, maar ieder mens verlangt naar een antwoord op enkele cruciale vragen. Vragen die de bekende prediker br. Wilkin van de Kamp omschreef als: *“Houdt men van mij? Ben ik geliefd in mijn omgeving? Ben ik van waarde? Wordt ik wel geaccepteerd?”*

Juist deze vragen komen op, omdat zoals reeds gezegd de mens door God werd geschapen om in liefdevolle gemeenschap met Hem te leven. Het feit dat de gemeenschap met Hem door de zonden werd verbroken, betekent absoluut niet dat daarmee ook het verlangen naar liefde en acceptatie is verdwenen. Liefde, acceptatie en waardering zijn dringende levensbehoefte van ieder mens. Als hierin niet wordt voorzien, wordt de innerlijke dorst steeds heftiger en gaat men het ergens anders zoeken. Want die dorst móét worden bevredigd. Zo zoeken velen het in de verzorging van hun uiterlijk. Anderen zoeken het in prestaties en in succes en ambitie. Weer anderen zoeken het in sociale status. Nog weer anderen trachten het te vinden in de uitoefening van hobbies of in het bevredigen van vleselijke verlangens. En men negeert het absolute feit, dat alléén Jezus onze werkelijke waarde kan bepalen, ons innig liefheeft en onze dorst kan lessen. Broeders en zusters, kent u de intens droevige verzuchting in Jer. 2:13 van onze God, Die de échte Bron van Levend Water is? *“Want Mijn volk heeft twee boosheden gedaan; Mij, den Springader des levenden waters, hebben zij verlaten, om zichzelf bakken uit te houwen, gebroken bakken, die geen water houden.”*

Deze Samariitaanse vrouw had ook gezocht naar echte liefde. Zij had tenminste vijf relaties gehad en steeds weer was het mis gegaan. Beslist zal zij onderwerp van spot en veroordeling zijn geweest in haar omgeving en daarom vermeerde zij sociaal contact. Zij ging op het heetste moment van de dag naar de put om water te putten om zo de priemende blikken van anderen te ontlopen. Wat zal zij teleurstelling op teleurstelling in haar leven hebben ervaren.

Teleurstellingen die haar ziel als het ware hadden misvormd. Haar eerste reactie op Jezus' aanbod om van Hem het Levende Water van de Heilige Geest te begeren, was, zoals we in Joh. 4:11-12 kunnen lezen, dan ook een reactie van ongeloof: *"Heer, de put is diep! U hebt niets om te putten! Van wáár haalt U Levend Water? Bent u dan méér dan onze vader Jakob, die ons de put gaf waarmee wij onze dorst hebben gelest?"*

Menselijkerwijs had de vrouw gelijk. Want de duistere putten van de oude menselijke natuur zijn heel erg diep. De diepe beroeringen van het menselijke hart zijn ondoorgrondelijk. Uit de diepe bronnen van het misvormde, menselijke karakter valt helemaal niets goeds of positiefs voor Jezus te putten. Maar dat wil Hij ook niet. Hij wil niets putten, behalve dan het kwade uit ons hart verwijderen en het daarna vullen met Levend Water van de Heilige Geest.

Maar prijst God! Jezus legde het haar uit! Joh. 4:13b-14 – *"Ieder, die van dit water drinkt, zal wederom dorsten; Maar wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, die zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven."*

En er kwam geloof in haar hart dat Jezus haar dat bovennatuurlijke water zou kunnen geven, gevolgd door een intens verlangen naar dit water: *"Heere, geef mij dat water, opdat ik nooit meer dorst zal hebben."* (Joh. 4:15).

Toen toonde Jezus haar de weg en openbaarde Zichzelf aan haar als de Messias: *"Ga heen, roep je man en kom dan hier bij Mij terug, want Ik ben de Messias, jouw Redder en jouw God."* (Joh. 4:16, 25-26). Met andere woorden: *"Maak alles in orde. Je hebt een ontuchtig leven geleid. Belijdt je zonden aan Mij. Bekeer je en herstel je leven en laat voortaan de zonde na. Ga in de waarheid staan en leidt geen leugenachtig leven meer."*

De vrouw reageerde positief. Want zij verliet haar watervat waarmee zij steeds opnieuw het aardse water had geput, dat haar dorst nimmer kon lessen, en ging met een borrelend, overvloeiend hart naar de stad: *"Komt, ziet een Mens, Die mij gezegd heeft alles, wat ik gedaan heb; is Deze niet de Christus?"* (Joh. 4:28-29). Zodra wij hebben gedronken van het Levende Water van Gods Geest, komt er een krachtig getuigenis uit onze mond: *"Jezus is de Redder!"*

Broeders en zusters, deze les van Jezus is zo uitermate cruciaal! Gelóóf in Jezus, dat Hij de Christus is, de Messias en de Verlosser en de Doper met Gods Geest. Als daarna belijdenis en bekering volgt, dan staan wij in de Waarheid. Gods Geest bracht ons daar. Dan komt er een stroom van Levend Water van de Heilige Geest op gang. Ons binnenste begint over te vloeien van liefde en dankbaarheid. We ervaren wat Jezus uit Liefde voor ons heeft gedaan en we kunnen dan niets anders meer dan deze Liefde beantwoorden. Nú kunnen wij God de Vader en Jezus waarachtig in Geest en in Waarheid aanbidden. En déze liefhebbende aanbidders zoekt Hij! Daartoe schiep Hij ons immers? Joh. 4:23-24 – *"Maar de ure komt, en is nu, wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem alzo aanbidden. God is een Geest, en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid."*

Als wij zó onze Heiland kunnen aanbidden, dan lessen wij Zijn grote dorst naar onze liefde. Door de diepe ervaring van Jezus' onbegrijpelijke liefde voor vieze zondaren zoals wij, komt in ons hart een overvloeiende stroom van aanbidding, van liefde en dankbaarheid voor Hem op gang. En met deze overvloed mogen wij Zijn dorst lessen. Hallelujah! Dan ervaren wij de lieflijke gemeenschap tussen Hemelbruidegom en Bruid, waar Jezus zo naar verlangt. Hoogl. 5:16 – *"Zijn gehemelte is enkel zoetheid, en al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk een is mijn Liefste; ja, zulk een is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem!"*

Moge onze lieve Heer en Heiland u en mij deze week rijkelijk zegenen. Amen.